

den græske delegerede stemte for resolutionen, efter at det var blevet klart, at Grækenlands eget forslag ikke havde udsigt til at blive vedtaget.

Resolutionen bekræftedes den 17. december af plenarforsamlingen med 50 stemmer, ingen imod, medens 8, deriblandt østblokken og Sydafrika, afholdt sig fra at stemme.

8. Tunis.

(Dagsordenens punkt 57).

Forhandlingerne prægedes af den nye situation, der var indtrådt i forholdet mellem Frankrig og Tunis, og kunne i modsætning til tidligere år afsluttes på 2 dage. De arabiske lande erkendte den bedring, der var sket, efter at Mendès-France havde overtaget den franske regerings ledelse. Mendès-Frances løfte om at ville give Tunis selvstyre, dannelsen af en ny tunesisk regering og genoptagelsen af forhandlingerne mellem de 2 lande var skridt i den rigtige retning, og et resolutionsforslag fra araberstaternes side blev afpasset herefter for ikke at skade de igangværende forhandlinger. Resolutionsforslaget, i hvilket der udtales tillid til, at disse forhandlinger vil føre til en tilfredsstillende løsning, vandt almindelig tilslutning såvel i 1. udvalg som i plenarforsamlingen. Kun 3 lande, deriblandt Storbritannien, afholdt sig fra at stemme.

Frankrig undlod som tidligere at deltage i sagens behandling.

9. Marokko.

(Dagsordenens punkt 56).

Den skete bedring i forholdet mellem Frankrig og Tunis kom også til at indvirke på behandlingen af Marokkospørgsmålet, selvom flere af de arabiske stater udtalte skuffelse over, at den nye franske regering ikke overfor Marokko var slået ind på samme linie som overfor Tunis, og fandt anledning til at gentage tidligere krav om, at Frankrig burde tillade eksultanen at vende tilbage, ophæve undtagelsestilstanden og frigive politiske fanger samt optage forhandlinger om Marokkos fremtid med det marokkanske folks sande repræsentanter. Andre af araberstaterne satte deres lid til Frankrigs nye premierminister, men frem-

hævede, at reformer måtte gennemføres snarest.

Bortset fra araberstaterne deltog kun få lande i debatten, og det var det almindelige indtryk, at en resolution i stærke vendinger ikke havde udsigt til at opnå fornøden tilslutning. I stedet fremsatte den arabiske gruppe et mere afdæmpet resolutionsforslag, hvorved plenarforsamlingen tager til efterretning, at der ifølge visse delegeredes udsagn kan ventes indledt forhandlinger mellem Frankrig og Marokko, og iøvrigt udsætter drøftelserne vedrørende dette emne til næste års plenarforsamling. Resolutionen blev senere yderligere modereret ved en udsættelse uden tidsbegrænsning og — efter resolutionens vedtagelse i 1. udvalg med 39 stemmer mod 15, deriblandt de skandinaviske lande, medens 4 afholdt sig fra at stemme — gennem en tilføjelse, i hvilken der udtales tillid til, at en tilfredsstillende løsning vil blive opnået.

I denne skikkelse vandt resolutionen i plenarforsamlingen almindelig tilslutning, idet her ingen stemte imod og kun 1 land (Sydafrika) afholdt sig fra at stemme.

Frankrigs delegerede gav ikke møde under forhandlingerne.

10. Palæstinaflygtninge.

(Dagsordenens punkt 18).

Under forhandlingerne i ad hoc udvalget fastholdt araberstaterne, at den eneste varige, for det store flertal af flygtninge acceptable løsning, var deres tilbagevenden til Israel.

Israels delegerede svarede, at hans regering ikke kunne tillade flygtninge, der var fjendtligt indstillet overfor den israelske stat og zionismen, at vende tilbage, jfr. 3. plenarforsamlings resolution af 11. december 1948, men i princippet var villig til at forhandle om ydelse af erstatning for forladt arabisk ejendom.

Danmarks delegerede, folketingsmand Amby, imødegik denne fortolkning af 3. plenarforsamlings resolution, der ikke havde gjort de arabiske flygtninges tilbagevenden til Israel betinget af en fredsslutning mellem Israel og de arabiske stater, men kun krævede, at den enkelte flygtning var villig til at vende tilbage og leve i fred med sine naboer.